

Odvolací disciplinárny senát

1 Dso 1/2018

## ROZHODNUTIE

Odvolací disciplinárny senát, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Ľubomíra Hudáka, a členov Mgr. Igora Schweizera, JUDr. Ivana Syrového, PhD., JUDr. Dagmar Valockej a JUDr. Dany Wänkeovej, v disciplinárnej veci vedenej proti **JUDr. A. A.**, sudkyňi Okresného súdu X, na verejnom zasadnutí konanom 21. novembra 2019 o odvolaní navrhovateľa – ministra spravodlivosti SR a disciplinárne stíhanej sudkyne JUDr. A. A. proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu z 10.11.2017. januára 2018, sp. zn. 6Ds/5/2015, takto

### r o z h o d o l

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov sa odvolania navrhovateľa ministra spravodlivosti SR a disciplinárne stíhanej sudkyne JUDr. A. A. **zamietajú.**

### O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím Disciplinárny senát uznal JUDr. A. A. vinnou z disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich, na tom skutkovom základe, že

ako sudkyňa Okresného súdu X v pridelenej veci vedenej na Okresnom súde X, pod sp. zn. 20C/374/2012 neumožnila na pojednávaní konanom dňa 18.02.2014 právnomu zástupcovi odporcu Mgr. O. E. vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania,

Za to jej uložil podľa § 117 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. disciplinárne opatrenie – napomenutie.

Pokiaľ ide o vinu disciplinárne stíhanej sudkyne, prvostupňový senát svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „Na základe vykonaného dokazovania v zmysle citovanej

právnej úpravy, senát dospel k záveru, že sudkyňa JUDr. A. svojím konaním, ktoré je uvedené vo výroku rozhodnutia, porušila základné povinnosti sudcu, ktoré sú stanovené v § 30 ods. 2 písm. e) a ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, keď v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie zavinené nedbala svojím správaním na to, aby jej nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná, ako aj nekonala pri svojom rozhodovaní na pojednávaní svedomito, keď neumožnila právnenému zástupcovi vyhotoviť zvukový záznam, čo bolo v rozpore s § 34 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., ako aj s platnou judikatúrou Ústavného súdu SR. Ústavný súd SR už v roku 1996 vydal svoj nález II/ÚS/28/1996, v ktorom konštatoval, že každý občan má ústavné právo vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie získané na verejnom zasadnutí všetkých štátnych orgánov SR. Štát preto nemôže občanove právo na prijímanie informácií obmedziť tak, že mu uloží formu, v ktorej si prijatú informáciu zaznamená bez ohľadu na to, či obmedzenie spočíva v požiadavke, aby prijatú informáciu uschoval technologickým médiom, alebo aby si ju uschoval do vlastnej pamäte. Každá osoba prítomná na pojednávaní teda môže prijímať informácie z toho istého zdroja viacerými spôsobmi. Je ponechané na rozhodnutí každého oprávneného subjektu, teda aj právneho zástupcu odporcu, v akej forme právo prijímať informácie uplatní, či si vyhotoví záznam písomne, či využije svoju pamäť alebo využije technické zariadenie určené na vyhotovenie zvukového záznamu. Tento nález je v podstate zakomponovaný aj do § 34 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, keď sudca, ktorý vedie súdne pojednávanie, rozhoduje len o tom, či je možné v priebehu pojednávania uskutočňovať obrazové záznamy, obrazové prenosy alebo zvukové prenosy. Toto ustanovenie zákona teda dáva sudcovi právo rozhodovať o použití videotechniky a v oblasti audiotechniky sa týka iba prenosov na diaľku (rozhlas, televízia), nie záznamov, ktoré sú uskutočnené prostredníctvom magnetofónu, prípadne mobilných telefónov, pokiaľ súčasne nie sú diaľkovo reprodukované. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR II/ÚS/34/2012 okresný súd ani nemá žiadnu právnu možnosť limitovať sťažovateľa v jeho práve vyhotoviť zvukový záznam, ako aj s právom disponovať s vyhotoveným zvukovým záznamom. Potom zodpovednosť v prípade porušenia práva právom chránených záujmov dotknutých osôb v dôsledku zverejnenia zvukového záznamu nesie ten, ktorý vyhotovoval zvukový záznam, nie súd.

Disciplinárny senát vo svojom odôvodnení ďalej konštatoval, že sudca by mohol obmedziť na pojednávaní právo účastníka konania zaznamenať si priebeh pojednávania len v prípade, ak by vyhotovenie zvukového záznamu rušilo priebeh pojednávania, prípadne by malo vplyv na

dôstojnosť priebehu pojednávania. Súd v tomto smere musí poukázať na vykonané dokazovanie na ústnom pojednávaní, keď výpovede sudkyne, ako aj svedkov – právnych zástupcov žalobcu a žalovaného, ako aj zo zápisnice z pojednávania vyplýva, že sudkyňa nezisťovala u právneho zástupcu žalovaného Mgr. E., akým spôsobom si chce vyhotovovať zvukový záznam. V dôsledku toho sudkyňa ani nemohla zhodnotiť, či vyhotovenie zvukového záznamu bude rušiť priebeh pojednávania. Bez toho, aby takúto otázku položila, rozhodla, že si právny zástupca žalovaného zvukový záznam nemôže vyhotoviť. Nie je rozhodujúce, či o vykonanie zvukového záznamu požiada účastník konania na začiatku alebo v priebehu súdneho pojednávania, na vyhotovenie zvukového záznamu má právo kedykoľvek počas pojednávania. Vzhľadom na to, v akom duchu prebiehalo pojednávanie, keď počas pojednávania právny zástupca žalovaného vzniesol námietky ohľadne protokolácie a vedenia súdneho konania, potom toto rozhodnutie sudkyne o tom, že si Mgr. E. nemôže vyhotoviť zvukový záznam, mohlo spochybniť nestrannosť sudkyne v tomto konaní. Sudkyňa preto svojím konaním naplnila skutkovú podstatu disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, keď zavinene porušila povinnosti sudcu uvedené v § 30 ods. 2 písm. e), ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z..

Disciplinárny senát pri skúmaní závažnosti konania sudkyne prihliadol na okolnosti, ktoré predchádzali rozhodnutie sudkyne v tejto veci, ako aj na následok, ktorý sudkyňa svojím konaním spôsobila. Sudkyňa rozhodovala v napätej atmosfére, keď vznikali počas pojednávania konflikty medzi sudkyňou a právnym zástupcom žalovaného, týkali sa hlavne vedenia konania zo strany sudkyne, ohľadne protokolácie, prípadne prípadného odročenia pojednávania a z dokazovania vyplynulo, že k tejto atmosfére prispel svojím podráždeným správaním aj právny zástupca žalovaného. Preto potom rozhodnutie sudkyne o tom, že právny zástupca žalovaného si nemôže vyhotoviť zvukový záznam, považoval senát za skratové rozhodnutie zo strany sudkyne, ktorá v okamihu svojho rozhodnutia dostatočne nezvážila následky svojho rozhodnutia. Senát preto v konaní sudkyne nezistil žiadne také závažné okolnosti, pre ktoré by bolo možné konštatovať zvýšenú škodlivosť jej konania a z toho dôvodu ju uznať vinnou zo závažného disciplinárneho previnenia. Senát pritom zohľadnil aj skutočnosť, že na ďalšom pojednávaní, sudkyňa na základe žiadosti právneho zástupcu žalovaného, umožnila už právnemu zástupcovi, aby si vyhotovil zvukový záznam z pojednávania.

Disciplinárny senát pri ukladaní disciplinárneho opatrenia podľa § 117 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, prihliadol na rozsah a povahu porušenej povinnosti sudcu spôsob konania, následok a mieru zavinenia sudcu, ako aj osobu sudcu a okolnosti celého prípadu. Senát preto pri uložení druhu disciplinárneho opatrenia musel zobrať do

úvahy aj skutočnosť, že sudkyňa vo veci rozhodovala ako funkčne mladá sudkyňa, ktorá bola vo funkcii jeden rok, toto malo vplyv aj na to, že neprofesionálne rozhodovala na pojednávaní, keď nezvládla napätú situáciu, ktorá bola medzi ňou a právnym zástupcom žalovaného, čo nakoniec viedlo k jej konaniu v rozpore s § 30 zákona č. 385/2000 Z. z. Keďže dodatočne sudkyňa svoje konanie sanovala, keď na budúcom pojednávaní umožnila právnemu zástupcovi žalovaného vyhotoviť zvukový záznam, senát dospel k záveru, že v prípade sudkyne bude postačujúce uloženie disciplinárneho opatrenia – napomenutia, aj vzhľadom na to, že predmetný skutok sa stal už v roku 2014.

Proti tomuto rozhodnutiu – a to proti výroku o uloženom disciplinárnom opatrení a výroku o disciplinárnom opatrení - podala odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu disciplinárne stíhaná sudkyňa JUDr. A. A.. Odvolanie odôvodnil tým, že má za to že skutok sa stal, ale nie je disciplinárnym previnením, a ani závažným disciplinárnym previnením. Poukázal na to, že prvostupňový disciplinárny senát sa pri hodnotení vykonaných dôkazov dôsledne neriadil uvedenými ustanoveniami Trestného poriadku, nakoľko vo veci je nepochybné, že totožnosť skutku medzi návrhom a napadnutým rozhodnutím je zachovaná. Rozdielna je však právna kvalifikácia skutku ktorý je predmetom konania. Poukazuje, že kým minister skutok právne posudzoval ako závažné disciplinárne previnenia v zmysle § 116 ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ustanovením § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z., tak prvostupňový senát dospel k inej právnej kvalifikácii a to k disciplinárnemu previneniu podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. Vo svojom odvolaní uvádza, že napadnuté rozhodnutie síce dospelo k ustáleniu viny, avšak tzv. právna veta nekorešpondovala právnej kvalifikácii. Poznamenáva, že pokiaľ konanie sudkyne spočívalo v správaní ktoré narušovalo jej nestrannosť, tak by tomu mala zodpovedať právna kvalifikácia uvedená v § 116 ods. 1 písm. b) zákona č. 385/2000 Z.z., pretože práve toto ustanovenie postihuje konanie spočívajúce v správaní sudcu ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti sudcu pri rozhodovaní. Uvedená právna kvalifikácia je preto k právnej kvalifikácii uvedenej v § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. v pomere špeciality, a preto by sa mala prioritne uplatniť táto právna kvalifikácia.

Poukazuje, že taktiež skutková veta napadnutého rozhodnutia neobsahuje žiadne okolnosti, z ktorých by bolo možné dôvodiť subjektívnu stránku žalovaného disciplinárneho previnenia, pričom tento aspekt považuje za relevantný najmä z dôvodu, že sudkyňa je v danom prípade stíhaná za opatrenie vydané v rámci jej rozhodovacej činnosti. Obhajca sudkyne nespóri, že rozhodnutie vydala sudkyňa v rámci svojej rozhodovacej činnosti, ale

poukazuje na to že Mgr. E. ako dotknutá osoba bol uzrozumený s tým, že toto opatrenie môže napadnúť na Ústavnom súde SR. Ten svoje právo nevyužil, a teda rozhodnutie sudkyne je naďalej platné, a iná situácii by nastala len v prípade ak by Ústavný súd SR konštatoval, že rozhodnutie sudkyne je z ústavného hľadiska neakceptovateľné a Ústavným súdom by bola vyslovená svojvoľnosť rozhodnutia. Obhajca v tejto súvislosti poukázal že uvedený aspekt zvýraznil Ústavný súd SR v Náleze spis. Zn. II. ÚS 140/2011, v ktorej posudzoval ústavnú súladnosť rozhodnutia disciplinárneho senátu vo veci vedenej voči JUDr. N. E.

Obhajca disciplinárne stíhanej sudkyne poukázal na to, že disciplinárny senát bol povinný vysporiadať sa aj s právoplatným rozhodnutím disciplinárneho senátu 2 Ds 7/04, ktorým bol sudca oslobodený za obdobný skutok aký je predmetom tohto konania.

Obhajca disciplinárne stíhanej sudkyne v odvolaní uvádza, že právo nahrávať nevyplýva z normatívneho predpisu, ale je vygenerované judikatúrou Ústavného súdu SR.

Ďalej poukázal na to, že v danej veci sa za ministra zúčastnila poverená zamestnankyňa Ministerstva spravodlivosti SR, avšak Statusový zákon a ani Trestný poriadok takéto zastúpenie neumožňuje, poukázal na skutočnosť že predsedníčka senátu vykonávala výsluch svedkov v rozpore s ustanovením § 150 Statusového zákona a § 261 ods. 3 Trestného zákona sama, ďalej poukázal že predsedníčka senátu v rozpore s ustanovením § 150 Statusového zákona a § 217 Trestného poriadku sa po vykonávaní každého dôkazu neopýtala strán, či sa chcú k nemu vyjadriť a poukázal že predsedníčka senátu nevykonala dokazovanie listinami v súlade s ustanoveniami § 269 Trestného poriadku.

Odvolateľ navrhol, aby odvolací disciplinárny senát zrušil napadnuté rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu a podľa § 131 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. vec vrátil prvostupňovému senátu na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolateľ ďalej eventuálne navrhol aj aby odvolací disciplinárny senát v celom rozsahu zrušil napadnuté rozhodnutie prvostupňového senátu a podľa ust. § 131 ods. 4 a s analogickým použitím ust. § 285 písm. b) Trestného poriadku v plnom rozsahu oslobodil sudkyňu spod návrhu ministra spravodlivosti SR.

Odvolanie proti rozhodnutiu podal aj minister spravodlivosti SR a to proti výroku o treste – disciplinárnemu opatreniu, napomenutiu. Argumentoval tým, že pri pochybení JUDr. A. A., ktoré je špecifikované vo výroku napádaného rozhodnutia, nie je možné dospieť k záveru o uložení disciplinárneho opatrenia, napomenutia, keď je preukázané, že disciplinárne stíhaná sudkyňa vlastným zavinením porušila základné povinnosti sudcu

a dôsledkom jej konania bol zásah do ústavou garantovaného práva na informácie. Poukázal, že disciplinárne stíhaná sudkyňa musí poznať právny poriadok, ako to plynie aj z ustanovenia § 2 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z.z. podľa ktorého, „sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a zákonom“ a je to v súlade aj so zásadou „iura novit curia“ a to bez ohľadu na dĺžku vykonávania funkcie sudcu.

Poukazuje, že disciplinárne stíhaná sudkyňa napriek zneniu zápisnice z pojednávania z 18.02.2014 (strana 3), kde sama zaprotokolovala neumožnenie vyhotoviť zvukový záznam z prebiehajúceho pojednávania, resp. zamietnutie žiadosti právneho zástupcu odporcu na vyhotovenie zvukového záznamu, doteraz popiera takúto požiadavku, a jej postoj dokonca nemožno hodnotiť inak, ako neznalosť procesného predpisu upravujúceho konanie pred súdom, predovšetkým protokoláciu priebehu pojednávania. Doposiaľ neprišlo zo strany disciplinárne stíhanej sudkyne k prejavu účinnej ľútosti nad svojim konaním, keďže je jednoznačne preukázané, že sa uvedeného skutku dopustila, o čom svedčí zápisnica z pojednávania z 18.02.2014 vo veci pod sp. zn. 20C/374/2012. Ako zákonná sudkyňa vo veci je predstaviteľom nestrannosti súdnej moci a jej povinnosťou bolo zabezpečiť, aby nedošlo k porušeniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb, dokonca, aby sa tieto práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Odvolateľ navrhol, aby odvolací disciplinárny senát v zmysle ustanovenia § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. a ustanovenia § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku per analogiam rozhodnutie disciplinárneho senátu sp. zn. 6 Ds 5/2015 zo dňa 10.11.2017 zrušil vo výroku o uložení disciplinárneho opatrenia, napomenutia, a sám rozhodol o disciplinárnom opatrení tak, že disciplinárne stíhanej sudkyňi uloží disciplinárne opatrenie podľa ustanovenia § 117 ods. 1 písm. b) zákona č. 385/2000 Z.z. , a to zníženie funkčného platu o 30% na obdobie troch mesiacov.

Obhajca disciplinárne stíhanej sudkyne JUDr. A. A. následne doplnil odôvodnenie odvolania kde uviedol, že prvé rozhodnutie disciplinárneho senátu zo dňa 07.06.2017 neobsahovalo tzv. právnu vetu a bolo odvolacím disciplinárnym senátom zrušené na základe odvolania sudkyne – navrhovateľ podal odvolanie len do výroku o treste. Za takejto procesnej situácie preto nebolo možné doplniť napadnutým rozhodnutím tzv. právnu vetu, lebo by to bolo v neprospech sudkyne. Takýto postup by podľa obhajcu sudkyne bol možný len ak by podal odvolanie ktorým by napadol výrok o vine aj navrhovateľ (nie len o treste).

Obhajca disciplinárne stíhanej sudkyne ďalej uvádza, že nebola dodržaná lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, nakoľko disciplinárny návrh podal minister spravodlivosti SR, vykonal však tak až po tom, ako dva oprávnené subjekty (t.j. predseda Krajského súdu v X a predseda Okresného súdu X) na základe obsahovo totožnej sťažnosti toho istého sťažovateľa nepristúpili k podaniu disciplinárneho návrhu. Podľa názoru obhajoby mal mať navrhovateľ vedomosť o začatí plynutia lehoty podaním prvej sťažnosti.

Obhajca disciplinárne stíhanej sudkyne v neposlednom rade poukazuje, že stíhaný skutok neobsahuje takú intenzitu, aby mohol byť kvalifikovaný ako disciplinárne previnenie. Podporne poukazuje aj na rozhodnutie disciplinárneho senátu sp. zn. 2 Dso 5/2019.

Odvolací disciplinárny senát na podklade podaných odvolaní dňa 21. novembra 2019 na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého prvostupňového rozhodnutia, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a na základe toho bolo odvolanie oboch odvolateľov zamietnuté.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu odvolací disciplinárny senát zistil, že prvostupňový disciplinárny senát postupoval správne a v súlade so zákonom a v celom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím disciplinárneho senátu z 10. novembra 2017. Odvolací disciplinárny senát nezistil ani procesné pochybenia, či porušenie práv strán konania.

Podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu prvostupňový senát správne a najmä zákonne, ale tiež spravodlivo posúdil konanie sudkyne a ani pri zohľadnení všetkých skutočností nemohol vo veci dospieť k rozhodnutiu, ktorým by zbavil sudkyňu viny, či naopak kvalifikoval jej konanie ako závažné disciplinárne previnenie.

Odvolací disciplinárny senát primárne skúmal zachovanie prekluzívnej lehoty podľa § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich platného v čase podania návrhu na začatie disciplinárneho konania. Podľa tohto ustanovenia návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom senáte do 6 mesiacov odo dňa, keď sa orgán, oprávnený podať návrh, dozvedel o disciplinárnom previnení, najviac však do dvoch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Po preskúmaní návrhu na začatie disciplinárneho konania, senát konštatoval, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný pred uplynutím hore uvedenej premlčacej doby, keď navrhovateľ sa o spáchaní disciplinárneho previnenia dozvedel na základe sťažnosti, ktorá došla na Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 23.02.2015, pričom návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný na disciplinárnom senáte dňa 30.07.2015. Odvolací disciplinárny senát nemal za

preukázané, že navrhovateľ mal možnosť dozvedieť o disciplinárnom previnení skôr, ako z písomného návrhu sťažovateľa.

Ako správne uviedol disciplinárny senát prvého stupňa, podľa § 30 ods. 2 písm. e) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie, je sudca povinný najmä dbať svojim správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná.

Podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, sudca je povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prieťahov.

Podľa § 34 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, sudca, ktorý vedie súdne pojednávanie, rozhoduje o tom, či je možné v priebehu pojednávania uskutočňovať obrazové záznamy, obrazové prenosy, alebo zvukové prenosy. Pri zachovaní povinnosti mlčanlivosti má sudca právo publikovať odborné právne problémy vzťahujúce sa na právoplatne rozhodnutú vec.

Podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy SR, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené, a podľa čl. 26 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Na základe vykonaného dokazovania v zmysle citovanej právnej úpravy, odvolací disciplinárny senát dospel k záveru, že sudkyňa JUDr. A. svojim konaním porušila základné povinnosti sudcu, ktoré sú stanovené v § 30 ods. 2 písm. e) a ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, keď v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie zavinene nedbala svojim správaním na to, aby jej nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná, ako aj nekonala pri svojom rozhodovaní na pojednávaní svedomito, keď neumožnila právnemu zástupcovi vyhotoviť zvukový záznam, čo bolo v rozpore s § 34 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., ako aj s platnou judikatúrou Ústavného súdu SR. Ústavný súd SR už v roku 1996 vydal svoj nález II/ÚS/28/1996, v ktorom konštatoval, že každý občan má ústavné právo vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie získané na verejnom zasadnutí všetkých štátnych orgánov SR (tento nález je v podstate zakomponovaný do § 34 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z.). Každá osoba prítomná na pojednávaní teda môže prijímať informácie z toho istého zdroja viacerými spôsobmi. Je ponechané na rozhodnutí každého oprávneného subjektu, teda aj právneho zástupcu odporcu, v akej forme právo prijímať



informácie uplatní, či si vyhotoví záznam písomne, či využije svoju pamäť alebo využije technické zariadenie určené na vyhotovenie zvukového záznamu. Sudca, ktorý vedie súdne pojednávanie, rozhoduje len o tom, či je možné v priebehu pojednávania uskutočňovať obrazové záznamy, obrazové prenosy alebo zvukové prenosy. Toto ustanovenie zákona teda dáva sudcovi právo rozhodovať o použití videotechniky a v oblasti audiotechniky sa týka iba prenosov na diaľku (rozhlas, televízia), nie záznamov, ktoré sú uskutočnené prostredníctvom magnetofónu, prípadne mobilných telefónov, pokiaľ súčasne nie sú diaľkovo reprodukované.

Disciplinárny odvolací senát pri skúmaní závažnosti konania sudkyne prihliadol na okolnosti, ktoré predchádzali rozhodnutie sudkyne v tejto veci, ako aj na následok, ktorý sudkyňa svojim konaním spôsobila. Sudkyňa rozhodovala v napätej atmosfére, keď vznikali počas pojednávania konflikty medzi sudkyňou a právnym zástupcom žalovaného, týkali sa hlavne vedenia konania zo strany sudkyne, ohľadne protokolácie, prípadne prípadného odročenia pojednávania a z dokazovania vyplynulo, že k tejto atmosfére prispel svojim podráždeným správaním aj právny zástupca žalovaného. Preto potom rozhodnutie sudkyne o tom, že právny zástupca žalovaného si nemôže vyhotoviť zvukový záznam, považuje disciplinárny odvolací senát za jednorázové skratové rozhodnutie zo strany sudkyne. Senát v konaní sudkyne nezistil žiadne také závažné okolnosti, pre ktoré by bolo možné konštatovať zvýšenú škodlivosť jej konania a z toho dôvodu ju uznať vinnou zo závažného disciplinárneho previnenia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací disciplinárny senát rozhodnutie prvostupňového senátu považoval za správne a zákonné nielen čo do výroku o vine, ale rovnako správny a zákonný je aj výrok, ktorým uložil sudkyňi disciplinárne opatrenie – napomenutie, ktoré opatrenie aj podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu je v celom rozsahu dostačujúce. Preto odvolania oboch odvolateľov ako nedôvodné zamietol.

**P o u č e n i e : Protí tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.**

**V Bratislave 21. novembra 2019**

**JUDr. Eubomír H u d á k, v. r.  
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu**

Za správnosť vyhotovenia:  
Mgr. Zuzana Dimmelová